

Περί τῆς Ἀειπαρθενίας τῆς Θεοτόκου (Ἅγιος Νεκτάριος Ἐπίσκοπος Πενταπόλεως)

[Ἅγιοι - Πατέρες - Γέροντες](#) / [Ἄγ. Νεκτάριος Πενταπόλεως](#) / [Θεολογία και Ζωή](#) / [Ορθόδοξη πίστη](#)

Ἡ ὀρθόδοξος Ἐκκλησία ὁμολογεῖ ὅτι ἡ Ὑπεραγία Θεοτόκος ἦν πρό τόκου παρθένος, καί ἐν τόκῳ παρθένος, καί μετὰ τόκον πάλιν παρθένος διέμεινε, φυλάξασα ἀλώβητον τήν ἑαυτῆς παρθενίαν. (Ὁμολογία Ὁρθοδόξου πίστεως ἐν ἐρωταποκρίσει λθ΄).

Ὁ προφήτης Ἡσαΐας, ὁ προφητεύσας τήν ἐκ παρθένου γέννησιν τοῦ Σωτῆρος, παρθένον τήν μητέρα τοῦ Ἐμμανουήλ ὠνόμασεν· «Ἴδού ἡ Παρθένος ἐν γαστρὶ ἔξει καί τέξεται υἱόν, καί καλέσει τό ὄνομα αὐτοῦ Ἐμμανουήλ». (Ἡσ. ζ΄. 14). Τοῦτο δέ δηλοῖ οὐ μόνον τήν πρό τόκου παρθένον, ἀλλά καί τήν ἐν τόκῳ καί τήν μετὰ τόκον παρθένον, διότι ἡ παρθένος ἔμελλε νά ἀναδειχθῆ μήτηρ τοῦ Υἱοῦ τοῦ Θεοῦ, ὃν θά ἐκυοφόρει, θά ἐγαλακτοτρόφει καί θά ἀνέτρεφε κατὰ τήν βρεφικὴν καί παιδικὴν αὐτοῦ ἡλικίαν. Ἡ παρθένος ἀνεδείχθη μήτηρ τοῦ Ἐμμανουήλ οὐχὶ μόνον διὰ τόν χρόνον τῆς κυήσεως, ἀλλά διὰ τό διηνεκές. Κατὰ τόν προφήτην ὁ Θεός παρθένον, ἦτοι ἐλευθέραν παντός συζυγικοῦ δεσμοῦ ἐξελέξατο, καί πρὸς οὐδένα

υποχρεωμένην. Τοῦτο δηλοῖ καί ἡ λέξις ἀελμάχ, ὡς μαρτυρεῖται καί ἐκ τοῦ βιβλίου τῆς Γενέσ. κεφ. κδ´, 43, ἔνθα ἡ παρθένος Ρεβέκκα καλεῖται ἀελμάχ, καί ἐκ τοῦ βιβλίου τῶν ψαλμῶν (ἐν ψαλμῷ ξζ´. ἔβδμ. ἢ ξη´. Ἑβραϊκ.), ἔνθ' αἱ τυμπανίστριαι νεάνιδες καλοῦνται ἀελμόθ, ἦτοι αἱ παρθένοι. Ἐπίσης καί εἰς τό Ἄσμα τῶν Ἀσμάτων κεφ. Α´. στίχ. 3 φέρεται κατὰ τούς ἑβδομήκοντα «διά τοῦτο νεάνιδες ἠγάπησάν σε»· τό δέ ἑβραϊκόν ἔχει ἀελμόθ, ἦτοι παρθένοι ἠγάπησάν σε. Βεβαίως ἐνταῦθα οὐ περί ἐγγάμων ἢ μεμνηστευμένων πρόκειται· ὅτι δέ περί παρθένων πρόκειται, τοῦτο εἶναι εὐδηλον καί οὐδεὶς δύναται νά τό ἀρνηθῆ. Ὡστε ὁ προφήτης προλέγων τήν ἐκ παρθένου γέννησιν τοῦ Ἑμμανουήλ, θεωρεῖ τήν παρθενίαν ἀπηλλαγμένην πάσης πρός τινας ὑποχρέωσης. Ἐκ τῆς προφητείας δηλοῦται ὅτι ἡ παρθένος αὕτη ἦν προορισμένη πρό αἰώνων καί ἐκλελεγμένη ἐκ πασῶν τῶν γενεῶν, ὅπως γίνῃ μήτηρ τοῦ Θεοῦ. Ὡστε ἡ παρθένος ἡ μήτηρ τοῦ Ἑμμανουήλ ὡς ἐκλελεγμένη ὑπό τοῦ Θεοῦ, μόνω τῷ Θεῷ ἀνήκε καί οὐδενί ἑτέρω· ἐάν δέ ὁ Θεός πρός ἐξυπηρέτησιν τῆς θείας βουλῆς ἔδωκεν αὐτῇ τόν Ἰωσήφ ὡς μνηστῆρα, ὁ δεσμός οὗτος ἦν ὅλως πνευματικοῦ χαρακτήρος καί οὐδέν παρεῖχε δικαίωμα συζυγίας τῷ Ἰωσήφ. Τοῦτο ἐδηλώθη σαφῶς ὑπό τοῦ Ἀρχαγγέλου τῷ Ἰωσήφ, ὅστις ἐπιγνοῦς τῆς θείας οἰκονομίας τό μυστήριον, ἐδείχθη πρόθυμος ὑπηρετῆς τῆς θείας βουλῆς. Οὐκ ἄρα ὁ Θεός τήν μνηστήν τοῦ Ἰωσήφ ἐξελέξατο ὡς μητέρα τοῦ Ἑμμανουήλ, ἀλλά τήν προεκλελεγμένην ἤδη ἐκ πασῶν τῶν γενεῶν ἐνεπιστεύθη τῷ Ἰωσήφ πρός ἀμοιβήν τῆς αὐτοῦ ἀρετῆς· διότι πάντως ὁ Ἰωσήφ ἦτον ἐκλελεγμένος μεταξύ ἀπάντων τῶν Ἰουδαίων.

Κατά ταῦτα ἡ ἁγία Παρθένος προωρίσθη νά ἀναδειχθῆ μήτηρ τοῦ Ἑμμανουήλ. Ὡς τοιαύτη δέ ἔδει νά ἦ μήτηρ τοῦ Ἑμμανουήλ εἰς τό διηνεκές· διότι ἀφοῦ πρός τοῦτο προωρίσθη, χρεῶν ἦν νά ἀφοσιωθῆ ὅλη ψυχῆ καί καρδίᾳ τῷ ὑψηλῷ αὐτῆς προορισμῷ, καί οὗτος μόνος νά ἦ ἡ ἀδιάλειπτος αὐτῆς μέριμνα καί φροντίς, τό μόνον μέλημα, καί ἡ ἅπαυτος μελέτη· διότι ἀληθῶς πᾶσα ἑτέρα φροντίς ἢ μέριμνα, ἢ πᾶν ἕτερον μέλημα καί ἑτέρα μελέτη καί ἀπασχόλησις, ὡς ἀποσπῶσα αὐτήν τοῦ ὑψηλοῦ αὐτῆς προορισμοῦ καί τῆς ἁγίας αὐτῆς ἀποστολῆς θά ἐδείκνυον αὐτήν ἐστερημένην τῆς πρωτίστης ἀρετῆς τῆς συναισθήσεως τοῦ ὑψίστου αὐτῆς καθήκοντος καί τῆς μετ' αὐταπαρνήσεως τελείας πληρώσεως αὐτοῦ. Ἡ ἁγία παρθένος ὡς μήτηρ τοῦ Ἑμμανουήλ δέν ἠδύνατο νά ἀναλάβῃ τήν ὑποχρέωσιν νά γίνῃ μήτηρ ἄλλων τέκνων. Πρῶτον διότι ἡ μητρική στοργή πρός τό θεῖον τέκνον, ἡ εὐλάβεια πρός αὐτό, ἡ ἀφοσίωσις καί ἡ λατρεία πρός αὐτό, τό θεῖον πῦρ τό διαφλέξαν τήν καρδίαν αὐτῆς καί ἐκपुरακτῶσαν αὐτήν, τό πληρῶσαν αὐτήν τοῦ τελείου ἀγαθοῦ, τό μηδεμίαν θέσιν καταλιπόν ταῖς γήϊναις ἀπολαύσεσι καί ἐπιθυμίαις, οὐδόλως ἐπέτρεπον αὐτῇ νά ἀναλάβῃ ἑτέραν ὑποχρέωσιν πρός ἕτερα τέκνα. Δεύτερον διότι ἡ πτερωθεῖσα αὐτῆς διάνοια, ἡ τό θεῖον διερευνῶσα βρέφος καί πρός αὐτό μόνον τήν ἀνύψωσιν ἔχουσα, καί περί αὐτοῦ μόνον ἀσχολουμένη, καθίστα ἀδύνατον τήν περί ἄλλας σκέψεις καί φροντίδας τροπήν. Τρίτον διότι τό

θειόν ἐστι ζηλότυπον, ζητεῖ δέ ἀπόλυτον ἀγάπην· ἀγάπην ἐξ ὅλης ψυχῆς, ἐξ ὅλης ἰσχύος, ἐξ ὅλης καρδίας, καί ἐξ ὅλης διανοίας· ἐάν δέ ὁ Ἰησοῦς ἀπήτησε τοιαύτην ἀγάπην παρά τῶν ἑαυτοῦ ὀπαδῶν, πολλῶ μᾶλλον τοῦτο ἀπήτει παρά τῆς μητρὸς αὐτοῦ. Ἐπειδὴ δέ πᾶν τό ὑπό τοῦ Σωτῆρος ἀπαιτούμενον εἶναι δῶρημα παρ' αὐτοῦ διδόμενον, παρά δέ τῶν λαμβανόντων διαθέσεως μόνον δεόμενον, ἔπεται ὅτι ἡ Μήτηρ τοῦ Κυρίου, ἡ τοιαύτης ἀξιωθεῖσα χάριτος καί δωρεᾶς, ἠγάπησε τόν Υἱόν αὐτῆς ἐξ ὅλης τῆς διανοίας, καί ἐκολλήθη ἡ ψυχὴ αὐτῆς ὀπίσω τοῦ υἱοῦ αὐτῆς, καί οὐδεμία δύναμις ἠδύνατο νά ἀποσπάσῃ αὐτήν ἀπό τῆς ἀγάπης τοῦ θείου αὐτῆς τέκνου. Τέταρτον διότι ἡ τοῦ Ἁγίου Πνεύματος ἐπιφοίτησις καί ἡ μοναδική γέννησις τοῦ Υἱοῦ τοῦ Θεοῦ οὐ μόνον ἀνέδειξαν τὴν Παρθένον Μαρίαν Ὑπεραγίαν Θεοτόκον, ἀλλὰ καί ναόν Ἅγιον καί κατοικητήριον τοῦ Θεοῦ ἀπέδειξαν. Τά δέ ἅπαξ τῷ Θεῷ ἀφιερωθέντα καί ὑπό τοῦ Θεοῦ ἀγιασθέντα οὐ γίνονται κοινά, ἀλλ' εἰς τό παντελές διαμένουσι ἱερά καί ἅγια τῷ Θεῷ καί μόνῳ αὐτῷ ἀνήκουσι. Δέν ἠδύνατο ἄρα ἡ Θεοτόκος νά τέκῃ ἄλλα τέκνα. Ἐάν δέ παρθένοι τῷ Θεῷ ἀφιερωθεῖσαι καί ἐκ τῆς ἀγάπης τοῦ Νυμφίου Χριστοῦ τρωθεῖσαι βασιλείων γάμων καταφρονῶσι, τί περί τῆς Ὑπεραγίας Δεσποίνης ἡμῶν Θεοτόκου ἐροῦμεν;

Τὴν ἀειπαρθενίαν τῆς Θεοτόκου προεκήρυξαν ἤδη πρό αἰώνων καί οἱ προφῆται. Καί ἐν πρώτοις, μετὰ τούς λόγους τοῦ Ἡσαΐου, οἱ λόγοι τοῦ προφήτου Ἰεζεκιήλ περί τῆς πύλης τῶν ἁγίων τῆς ἐξωτέρας τῆς βλεπούσης κατὰ ἀνατολάς, ἦν ὁ Θεός ἐπέδειξεν αὐτῷ ἐν ὁράσει τινί ἔσται κεκλεισμένη, τὴν Παρθένον ἐδήλουν. Ἰδού δέ οἱ λόγοι οὗτοι τοῦ προφήτου· «Καί ἐπέστρεψέ με κατὰ τὴν ὁδόν τῆς πύλης τῶν ἁγίων τῆς ἐξωτέρας, τῆς βλεπούσης κατὰ ἀνατολάς· καί αὕτη ἦν κεκλεισμένη. Καί εἶπε Κύριος πρὸς με· ἡ πύλη αὕτη κεκλεισμένη ἔσται, οὐκ ἀνοιχθήσεται καί οὐδεὶς μὴ διέλθῃ δι' αὐτῆς· ὅτι Κύριος ὁ Θεός τοῦ Ἰσραήλ εἰσελεύσεται δι' αὐτῆς καί ἔσται κεκλεισμένη. Δότι ὁ ἡγούμενος οὗτος καθήσεται ἐν αὐτῇ τοῦ φαγεῖν ἄρτον ἐναντίον Κυρίου» (Ἰεζεκιήλ μδ' 1-3).

Διὰ τῶν λόγων τούτων τῆς ὁράσεως ὁ προφήτης προαναγγέλει μυστικῶς τὴν μέλλουσαν ἐκ παρθένου σάρκωσιν καί γέννησιν τοῦ Ἐμμανουήλ καί τὴν ἀειπαρθενίαν τῆς Μητρὸς τοῦ Κυρίου.

Πάντες οἱ ἅγιοι Πατέρες ἀπό τῶν πρώτων αἰώνων καί ἐξ ἀποστολικῆς παραδόσεως οὕτως ἠρμήνευσαν τὴν ὄρασιν ταύτην τοῦ Προφήτου. Ἀλλὰ πλήν τούτου, ἐάν ἡ προφητεία αὕτη, ἡ δι' ὁράσεως γενομένη, δέν ἔλαβε τὴν ἔκβασιν ἐν τῇ γεννήσει τοῦ Υἱοῦ τοῦ Θεοῦ, τοῦ ἡγουμένου τοῦ Ἰσραήλ, ἐκ τῆς παρθένου Μαρίας, τότε οὐδέποτε πλέον ἔκβασιν λήψεται διὰ τὴν ἔλευσιν τοῦ Σωτῆρος. Διότι διὰ τῆς ὁράσεως ἀπεκαλύφθη τῷ προφήτῃ ἡ εἴσοδος τοῦ Βασιλέως τοῦ Μεγάλου εἰς τόν κόσμον τοῦτον ὡς υἱοῦ τοῦ ἀνθρώπου, ἥτις ἐγένετο διὰ τῆς παρθένου Μαρίας· ἀπεκαλύφθη ὅτι μόνος ὁ ἡγούμενος τοῦ Ἰσραήλ ὁ μέλλων φαγεῖν ἄρτον ἐν

αὐτῇ τῇ πύλῃ, τῇ παρθένῳ, ἥτοι ἐνσαρκωθῆναι ἐν αὐτῇ, διελύσεται δι' αὐτῆς καὶ ἔσται κεκλεισμένη. Ὡστε ἡ ἀειπαρθενία τῆς Θεοτόκου ἦν προωρισμένη ὑπὸ τῆς θείας βουλῆς ὡς καὶ αὕτη ἡ παρθένος ἦν προωρισμένη ἐκ πασῶν τῶν γενεῶν ὑπὸ τῆς θείας βουλῆς, ὅπως γίνῃ καὶ μείνῃ μήτηρ τοῦ Ἐμμανουήλ.

Ὁ ἅγιος Ἀμβρόσιος ἐρμηνεύων τὴν ὄρασιν ταύτην τοῦ προφήτου Ἰεζεκιήλ λέγει: «Τίς ἐστὶν αὕτη ἡ πύλη, εἰμὴ ἡ Μαρία κεκλεισμένη διὰ τοῦτο, διότι παρθένος; Πύλη λοιπὸν ἡ Μαρία, δι' ἧς ὁ Χριστὸς εἰσῆλθεν εἰς τοῦτον τὸν κόσμον, ὅτε ἐκ παρθενικοῦ τόκου προῆλθε, τὰ τῆς παρθενίας κλεῖθρα μὴ λύσας». (Ambros. De instit. Virgin).

Τὴν Ἁγίαν Παρθένον θεία εὐδοκία κυφοροῦσαν, τίκτουσαν καὶ μετὰ τόκον ὡς πρό τόκου διαμένουσαν, προδιετύπωσαν ἐν τῇ Παλαιᾷ Διαθήκῃ ἐξαίσια προσέτι γεγονότα. Ἡ βάτος ἡ φλεγόμενη καὶ μὴ κατακαιομένη, ἡ ἄφλεκτος διαμείνασα μετὰ τὴν τοῦ θείου πυρός ἐπιφοίτησιν, τὴν Παρθένον προδιετύπωσεν. Ἡ θάλασσα ἡ μετὰ τὴν πάροδον τοῦ Ἰσραὴλ μείνασα ἄβατος, τὴν ἀειπαρθενίαν τῆς Θεοτόκου προεσήμηνεν. Ἡ πέτρα ἡ ἐκβλύσασα τὸ ὕδωρ τὸ ζῶν τὴν Παρθένον προεικόνισεν. Ἡ πύρινος στήλη ἡ τὸν Ἰσραὴλ φωταγωγήσασα καὶ ἡ ὀλόφωτος νεφέλη ἐν αἷς ἐγένετο Κύριος ὁ Θεός, τὴν Παρθένον προενέφηναν. Ἡ σκηνὴ τοῦ Μαρτυρίου τὴν Παρθένον προεδήλωσεν. Ἡ Κιβωτὸς τῆς Διαθήκης τὴν Παρθένον ὑπέδειξεν. Ἡ ῥάβδος τοῦ Ἀαρὼν ἡ βλαστήσασα τὴν Παρθένον προεμήνυσεν. Ἡ στάμνος ἡ τὸ οὐράνιον μάννα χωρήσασα τὴν Παρθένον διετύπωσεν. Ἡ κλιῖμαξ τοῦ Ἰακώβ, δι' ἧς κατέβη ὁ Θεός, τὴν Παρθένον προεσήμηνεν. Ὁ πόκος ὁ ἔνδροσος τὴν Παρθένον προὑπέγραψεν. Αὐτὸς ὁ Ναός τῆς Ἱερουσαλήμ τὸν Ναὸν τὸν ἔμψυχον τοῦ Παμβασιλέως ὑπετύπωσεν. Ἡ λαβὶς ἡ μυστικὴ, ἣν εἶδεν ὁ Ἡσαίας, ἡ λαβοῦσα τὸν ἄνθρακα ἐκ τοῦ θυσιαστηρίου, τὴν Παρθένον ὑπέδειξε, τὴν συλλαβοῦσαν ἐν γαστρὶ τὸν θεῖον ἄνθρακα Χριστόν. Τὸ ὄρος τὸ ἀλατόμητον ἐξ οὗ ἐτμήθη ὁ ἀκρογωνιαίος λίθος Χριστὸς τὴν Παρθένον προδιετύπωσεν.

Πῶς ἤδη ἡ Παρθένος ἡ προωρισμένη γενέσθαι μήτηρ Θεοῦ, ἡ ἐκλελεγμένη ἐκ πασῶν τῶν γενεῶν, ἡ προδιατυπωθεῖσα διὰ τοιούτων μυστικῶν συμβολικῶν παραστάσεων, ἡ ἀφιερωμένη τῷ Θεῷ, ἡ δύνατο νὰ ἀποβῇ σύζυγος τοῦ Ἰωσήφ; Οὐδέποτε! Οὐδέποτε! Ἡ Παρθένος ἦν πρό τόκου Παρθένος, καὶ ἐν τόκῳ Παρθένος, καὶ μετὰ τόκον πάλιν Παρθένος διέμεινε. Τὰ ἅγια οὐδέποτε γίνονται κοινά· τὰ ἀφιερωθέντα τῷ Θεῷ μόνῳ τῷ Θεῷ ἀνήκουσι· διὸ καὶ ἱερόσυλοι οἱ συλῶντες τὰ ἱερά καὶ ἀσεβεῖς θεωροῦνται καὶ ἄξιοι κατακρίσεως, ὅτι τὰ τῷ Θεῷ ἀφιερωθέντα ἐσύλησαν.

Ὁ Εὐαγγελιστὴς Λουκᾶς περὶ τῆς ἀειπαρθενίας τῆς Παναγίας Μητρός τοῦ Κυρίου ἱστορεῖ τὰ ἑξῆς· «Τῷ ἕκτῳ μηνὶ ἀπεστάλη ὁ ἄγγελος Γαβριήλ ὑπὸ τοῦ Θεοῦ εἰς πόλιν τῆς Γαλιλαίας, ἣ ὄνομα Ναζαρέτ, πρὸς παρθένον μεμνηστευμένην ἀνδρὶ, ᾧ

ὄνομα Ἰωσήφ, ἐξ οἴκου Δαβίδ καί τό ὄνομα τῆς παρθένου Μαριάμ. Καί εἰσελθών ὁ ἄγγελος

πρός αὐτήν εἶπε· Χαῖρε, κεχαριτωμένη· ὁ Κύριος μετά σοῦ· εὐλογημένη σύ ἐν γυναιξίν. Ἡ δέ ἰδοῦσα διεταράχθη ἐπί τῷ λόγῳ αὐτοῦ, καί διελογίζετο, ποταμός εἶη ὁ ἀσπασμός οὗτος. Καί εἶπεν ὁ ἄγγελος αὐτῇ· Μή φοβοῦ, Μαριάμ εὖρες γάρ χάριν παρά τῷ Θεῷ. Καί ἰδού συλλήψῃ ἐν γαστρί, καί τέξῃ υἱόν καί καλέσεις τό ὄνομα αὐτοῦ Ἰησοῦν. Οὗτος ἔσται μέγας καί υἱός ὑψίστου κληθήσεται. Καί δώσει αὐτῷ Κύριος ὁ Θεός τόν θρόνον Δαυίδ τοῦ Πατρός αὐτοῦ· καί βασιλεύσει ἐπί τόν οἶκον Ἰακώβ εἰς τούς αἰῶνας, καί τῆς βασιλείας αὐτοῦ οὐκ ἔσται τέλος. Εἶπε δέ Μαριάμ πρὸς τόν ἄγγελον· Πῶς ἔσται μοι τοῦτο, ἐπεὶ ἄνδρα οὐ γινώσκω; Καί ἀποκριθεὶς ὁ ἄγγελος εἶπεν αὐτῇ· Πνεῦμα Ἅγιον ἐπελεύσεται ἐπὶ σέ, καί δύναμις ὑψίστου ἐπισκιάσει σοι· διό καί τό γεννώμενον ἅγιον κληθήσεται Υἱός Θεοῦ...Εἶπε δέ Μαριάμ· «Ἰδού ἡ δούλη Κυρίου· γένοιτό μοι κατὰ τό ῥῆμά σου. Καί ἀπήλθεν ἀπ' αὐτῆς ὁ ἄγγελος».

Ἐκ τῆς διηγήσεως ταύτης τοῦ Εὐαγγελιστοῦ Λουκᾶ δηλοῦται α') ὅτι ἡ μεμνηστευμένη τῷ Ἰωσήφ Μαριάμ, οὕσα ἐν τῇ οἰκίᾳ τοῦ Ἰωσήφ διετέλει παρθένος. β') ὅτι θαυμάζει περί τοῦ τρόπου τῆς πληρώσεως τῶν λόγων τοῦ ἀγγέλου ὡς μή γνοῦσα ἄνδρα καί ὡς μή γνωσομένη τοιοῦτον· διότι ἐάν προῦκειτο νά ἔλθῃ εἰς γάμου κοινωνίαν τῷ Ἰωσήφ, ἦν λίαν φυσικόν, μεμνηστευμένη οὕσα, νά ὑποθέσῃ ὅτι ὁ ἄγγελος διαλέγεται αὐτῇ περί τοῦ συλληφθησομένου ἐκ τοῦ γάμου· ἀλλ' οὐχ ὑπέθεσε, διότι ἀφιερωμένη ἦν τῷ Θεῷ· γ') ἡ τοῦ Ἀγγέλου ἀναγγελία, ὅτι εὖρε χάριν παρά τῷ Θεῷ, δηλοῖ ὅτι αὕτη ἐξελέγη, ἵνα γίνῃ καί διατελῇ μήτηρ τοῦ Θεοῦ· διό καί ἔστιν εὐλογημένη ἐν γυναιξί. Πῶς εἶναι ἤδη δυνατόν νά ὑποθέσῃ τις ὅτι ἡ ἀφιερωμένη τῷ Θεῷ Παρθένος, ἡ εὐροῦσα χάριν παρά τῷ Θεῷ, ὅπως γίνῃ Μήτηρ τοῦ Λόγου τοῦ Θεοῦ, ἡ εὐλογημένη ἐν γυναιξίν, ἡ γενομένη ἔμψυχος ναός τοῦ Σωτῆρος, αὕτη ἐγκαταλείπει τό θεῖον κλέος καί αὐτόν τόν θεῖον Υἱόν ἵνα γίνῃ μήτηρ υἱῶν ἀνθρώπου καί μερίζει τήν ἀγάπην καί τήν φροντίδα τήν ὀφειλομένην πρὸς τό θεῖον τέκνον καί πρὸς ἄλλα τέκνα; Οἱ τοιαῦτα ὑποτιθέντες ἀγνοοῦσι τί ἔστιν ἀγάπη τρωθείσης καρδίας ἐκ τῆς ἀγάπης τοῦ θείου, καί μάλιστα κόρης Θεομήτορος.

Ὁ εὐαγγελιστής Ματθαῖος ἱστορῶν τήν γέννησιν τοῦ Σωτῆρος λέγει ὅτι ὁ ἄγγελος Κυρίου ἐφανερώθη τῷ Ἰωσήφ καί ἐγνώρισεν αὐτῷ τήν σύλληψιν τῆς παρθένου Μαρίας ἐκ Πνεύματος Ἁγίου· καί ὅτι τοῦτο ὅλον γέγονεν ἵνα πληρωθῇ τό ῥηθέν ὑπό τοῦ Κυρίου διά τοῦ προφήτου λέγοντος· «Ἰδού ἡ παρθένος ἐν γαστρὶ ἔξει καί τέξεται υἱόν καί καλέσουσι τό ὄνομα αὐτοῦ Ἐμμανουήλ, ὃ ἔστι μεθερμηνευόμενον μεθ' ἡμῶν ὁ Θεός». Ἐνταῦθα παρατηροῦμεν ὅτι ὁ Ἄγγελος, ἐν ᾧ, καλεῖ τήν Μαριάμ γυναῖκα τοῦ Ἰωσήφ, ἐν τούτοις βεβαιοῖ αὐτήν παρθένον.

Ἀλλά, καί τοι οὕτω σαφῶς εἰσιν εἰρημένα τά περὶ τῆς ἀειπαρθενίας τῆς Θεοτόκου, τινές παρεξηγοῦντες τούς λόγους τοῦ Εὐαγγελιστοῦ τούς ῥηθέντας ἐπὶ τούτῳ ὅπως δείξῃ ὅτι ὁ μονογενὴς υἱὸς τῆς Παρθένου ἐκ τῆς Παρθένου ἐγεννήθη ὡς καὶ συνελήφθη ὑπὸ τῆς Παρθένου, ὑποθέτουσιν ὅτι μετὰ τὸν θεῖον τοκετὸν ἔτεκεν αὕτη καὶ ἄλλα τέκνα, συνάγοντες τὸ συμπέρασμα ἐκ τῆς ἐξῆς περικοπῆς τοῦ Εὐαγγελίου· «Καὶ παρέλαβε τὴν γυναῖκα αὐτοῦ καὶ οὐκ ἐγίνωσκεν αὐτήν, ἕως οὗ ἔτεκε τὸν υἱὸν αὐτῆς τὸν πρωτότοκον». Ἄλλ' ἀγνοοῦσι φαίνεται οἱ τὸ τοιοῦτον συμπέρασμα συνάγοντες, ὅτι τὸ «ἕως οὗ» καὶ τὸ «πρωτότοκος» ἐν τῇ Γραφῇ εἰσι δηλωτικὰ ἐννοίας πολὺ διαφόρου τῆς κοινῆς ἐννοίας. Τὸ «ἕως οὗ», ὁσάκις ἀπαντᾷ ἐν τῇ Ἁγίᾳ Γραφῇ, δηλοῖ τὸ διηνεκές, καθὼς καὶ ὁ θεῖος Χρυσόστομος λέγει· «Τοῦτο ἀκούοντες μὴ ὑποπτεύσωμεν διὰ τοῦ ἕως ὅτι μετὰ αὐτὴν ἔγνω· τὸ γὰρ ἕως ἔθος ἐστὶ τῇ Γραφῇ πολλάκις τιθέναι εἰς τὸ διηνεκές· οἷον «οὐχ ὑπέστρεψεν ὁ κόραξ εἰς τὴν κιβωτὸν, ἕως οὗ ἐξηράνθη ἡ γῆ»· καὶ τοι γε οὐδέ μετὰ ταῦτα ἐπέστρεψε». Καὶ ὁ Ἰσίδωρος· «Τὸ ἕως ὡς τὸ «ἕως ἂν θῶ τούς ἐχθρούς σου ὑποπόδιον τῶν ποδῶν σου» καὶ τὸ «ἕως ἂν κατηγορήσητε ἐγὼ εἰμι», καὶ τὸ «οὐκ ἐπέστρεψε ἢ περιστερὰ πρὸς τὸν Νῶε ἕως τοῦ ξηρανθῆναι τὸ ὕδωρ», ἅπερ εἰσὶ διηνεκῶς εἰρημένα. Νοητέον δέ καὶ οὕτως· «οὐκ ἐγίνωσκεν αὐτὴν πόθεν συνέλαβεν «ἕως οὗ ἔτεκε» καὶ εἶδε τὰ γενόμενα σημεῖα.»

Ἐπίσης καὶ τὸ «πρωτότοκος» ἔχει ἐν τῇ Γραφῇ ἄλλην σημασίαν. Ὁ Ζυγαδηνὸς λέγει «Πρωτότοκον δέ λέγει νῦν οὐ τὸν πρῶτον ἐν ἀδελφοῖς, ἀλλὰ τὸν καὶ πρῶτον καὶ μόνον· ἔστι γὰρ τι καὶ τοιοῦτον εἶδος ἐν ταῖς σημασίαις τοῦ πρωτοτόκου. Καὶ γὰρ πρῶτον ἔστιν ὅτε τὸν μόνον ἢ Γραφή καλεῖ. Ὡς τὸ «ἐγὼ εἰμι Θεὸς πρῶτος καὶ μετ' ἐμέ οὐκ ἔστι ἕτερος» (Ἠσ. μδ', 6). Ὁ δὲ Μέγας Βασίλειος ἐν τῇ ὁμιλίᾳ εἰς τὴν γέννησιν τοῦ Χριστοῦ λέγει· «Οὐ πάντως ὁ πρωτότοκος πρὸς τούς ἐπιγινομένους ἔχει τὴν σύγκρισιν, ἀλλ' ὁ πρῶτον διαγοίγων μήτραν πρωτότοκος ὀνομάζεται». Καὶ ὁ Θεοφύλακτος ἐν κεφ. ΙΙ τοῦ Λουκᾶ (σελ. 315) λέγει· «Πρωτότοκον υἱὸν ὠνόμασε τῆς Παρθένου τὸν Κύριον, καὶ τοι μὴ δευτέρου τινὸς τεχθέντος, εἰκότως· πρωτότοκος γὰρ λέγεται καὶ ὁ πρῶτος τεχθεὶς, κἂν μὴ δεύτερος ἐπετέχθη». Καὶ ὁ αὐτὸς πάλιν ἐν κεφ. Ι πρὸς Κολοσσαεῖς (σελ. 635) λέγει· «Ὁ πρωτότοκος οὐ πάντως πρὸς τούς ἐξῆς λέγεται παρὰ τῇ Γραφῇ, ἀλλ' ἀπολύτως οὕτως, ὁ πρῶτος τεχθεὶς. Οὕτως οὖν καὶ ἡ Θεοτόκος Μαριάμ ἔτεκεν αὐτὸν τὸν κατὰ σάρκα πρωτότοκον οὐκ ἔχοντα πάντως ἀδελφούς ἐφεξῆς αὐτῷ· μονογενὴς γὰρ καὶ ἐκ ταύτης».

Ὁ Παῦλος ἐν τῇ πρὸς Ῥωμαίους ἐπιστολῇ (ἡ' 29) καλεῖ τὸν Χριστὸν «πρωτότοκον ἐν πολλοῖς ἀδελφοῖς»· καὶ ἐν Κολοσσαεῖς (α' 15) καλεῖ τὸν Χριστὸν πρωτότοκον πάσης κτίσεως, λέγων· «Ὅς ἐστὶν εἰκὼν τοῦ Θεοῦ τοῦ ἀοράτου, πρωτότοκος πάσης κτίσεως· ὅτι ἐν αὐτῷ ἐκτίσθη τά πάντα»· καὶ ἐν στίχῳ 18 λέγει· «καὶ αὐτὸς

ἔστι κεφαλή τοῦ σώματος, τῆς Ἐκκλησίας· ὅς ἐστιν ἀρχή, πρωτότοκος ἐκ τῶν νεκρῶν». Καί ἐν τῇ πρὸς Ἑβραίους (α΄ 5-6) λέγει· «Υἱός μου εἶ σύ, ἐγὼ σήμερον γεγέννηκά σε· καί πάλιν· ἐγὼ ἔσομαι αὐτῷ εἰς πατέρα, καί αὐτός ἔσται μοι εἰς Υἱόν· ὅταν δέ πάλιν εἰσαγάγῃ τὸν πρωτότοκον εἰς τὴν οἰκουμένην λέγει· Καί προσκυνησάτωσιν αὐτῷ πάντες ἄγγελοι Θεοῦ»· καί ἐν κεφ. ιβ΄ 23 τὴν Ἐκκλησίαν καλεῖ «Ἐκκλησίαν πρωτοτόκων».

Ἐκ τῶν χωρίων τούτων δηλοῦται ὅτι τὸ πρωτότοκος ἐν τῇ Γραφῇ, ὡσάκις λέγεται περὶ τοῦ Σωτῆρος ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ, ἐκφράζει τὴν ἔννοιαν τοῦ μονογενῆς· ὥστε τὸ πρωτότοκος εἶναι ἴσον τῷ μονογενῆς.

Ὁ Θεοφύλακτος σαφηνίζων τοῦτο λαμπρῶς λέγει· «Ἐκ πατρός πρωτότοκος, οὐχ ὡς πρὸς τὰ λοιπὰ κτίσματα, ἀλλ' ἀπολύτως· μονογενής γάρ καί κατά τήν ἄνω γέννησιν» (ἐν τῷ μέρει Ἀπόστολοι σελ. 346). Καί ὁ Μέγας Βασίλειος· «Εἰ δέ πρωτότοκος νεκρῶν εἴρηται διὰ τό αἴτιος εἶναι τῆς ἐκ νεκρῶν ἀναστάσεως, οὕτω καί πρωτότοκος κτίσεως διὰ τό αἴτιος εἶναι τοῦ ἐξ οὐκ ὄντων εἰς τό εἶναι παραγαγεῖν τήν κτίσιν» (κατά Εὐνομιανῶν). Οἱ αἵρετικοί Εὐνομιανοί, οἱ ἀρνούμενοι τήν ἀειπαρθενίαν τῆς Θεοτόκου, καί οἱ σημερινοί ὀπαδοί αὐτῶν ὡς δευτέραν ἔνστασιν προσάγουσι τὰ ἐν τοῖς εὐαγγελισταῖς ἀπαντῶντα χωρία, ἐν οἷς ἀναφέρονται ἀδελφοί τοῦ Ἰησοῦ (Ματθ. ιβ' 46-48, 49, Μαρκ. ς'. 3, Ἰωάν. β'. 17, ζ'. 3), ἀλλ' ἐκ τούτων δέν ἔπεται ποσῶς, ὅτι οἱ ἀδελφοί οὗτοί εἰσι τέκνα τῆς Παναγίας Παρθένου Μαρίας. Ἐν ταῖς ἀγίαις Γραφαῖς καλοῦνται ἀδελφοί καί οἱ συγγενεῖς. Ἐπί παραδείγματι ὁ Ἀβραάμ καί ὁ Λώτ ὠνομάσθησαν ἀδελφοί (Γεν. ιγ'. 8). ἐν ᾧ ὁ Λώτ ἦτο ἀνεψιός τοῦ Ἀβραάμ (Γεν. ιβ' 4, 5, ιδ' 14-16). Ὁ Ἰακώβ καί ὁ Λάβαν ὠνομάσθησαν ἐπίσης ἀδελφοί, ἐν ᾧ ὁ Ἰακώβ ἦτο ἀνεψιός τοῦ Λάβαν ὡς υἱός τῆς ἀδελφῆς αὐτοῦ Ρεβέκκας, συζύγου τοῦ Ἰσαάκ (Γεν. κη' καί κθ' καί λς' καί λζ'). Ἐν ταύτῃ τῇ ἐννοίᾳ ἐπίσης δέον νά ληφθῇ καί ἡ ἐπωνυμία ἀδελφοί τοῦ Κυρίου, ἥτοι οἱ πλησίον συγγενεῖς καί οὐχί ἀδελφοί ὁμομήτριοι. Διότι οἱ καλούμενοι ἀδελφοί τοῦ Κυρίου εἰσὶ τέκνα τοῦ Ἰωσήφ ἐκ τῆς πρώτης αὐτοῦ γυναικός. Ὅτι δέ ἡ Θεοτόκος μόνον τόν Ἰησοῦν ἀφράστως ἔτεκε μαρτυροῦσι α') οἱ λόγοι τοῦ Σωτῆρος οἱ ἀπό τοῦ Σταυροῦ πρὸς τήν Μητέρα ἑαυτοῦ καί πρὸς τόν Ἰωάννην, δι' ὧν συνίστα πρὸς μέν τόν Ἰωάννην τήν Μητέρα ἑαυτοῦ ὡς Μητέρα τοῦ Ἰωάννου, πρὸς δέ τήν Μητέρα τόν Ἰωάννην ὡς Υἱόν αὐτῆς (Ἰωάν. ιθ'. 26). Ἐάν ἡ Μήτηρ τοῦ Ἰησοῦ εἶχε καί ἕτερα τέκνα, ἡ σύστασις αὕτη ἦν ὅλως περιττή· τὰ τέκνα αὐτῆς θά ἐφρόντιζον περὶ αὐτῆς. β') Ἡ ἀρχαιοτάτη παράδοσις περὶ τῆς ἀειπαρθενίας τῆς Θεοτόκου, ἥτις ἐπιβεβαιοῖ τοῦτο. γ') Ἡ καταδίκη τῶν Εὐνομιανῶν καί ὄλων ἐκείνων τῶν αἵρετικῶν τῶν ἀρνούμενων τήν ἀειπαρθενίαν τῆς ὑπεραγίας Δεσποίνης ἡμῶν Θεοτόκου καί ἀειπαρθένου Μαρίας ὑπό τῶν ἁγίων Οἰκουμενικῶν Συνόδων, ἥτις μαρτυρεῖ ἐπίσης τό ἐνιαῖον φρόνημα τῆς μιᾶς ἀγίας καθολικῆς καί Ἀποστολικῆς Ἐκκλησίας περὶ τῆς ἀειπαρθενίας τῆς Θεοτόκου.

Τό περὶ τῆς ἀειπαρθενίας τῆς ὑπεραγίας Θεοτόκου δόγμα στηρίζεται ἐπὶ ἀκραδάντου βάσεως, τῆς χριστιανικῆς ἀρχαιότητος καί ὁμολογεῖται ὑπό τῶν ἀρχαιοτάτων τῆς Ἐκκλησίας Πατέρων. Ἰγνάτιος ὁ θεοφόρος, ἀποστολικός Πατήρ, μαθητῆς Ἰωάννου τοῦ Ἀποστόλου καί θέμεθλος τῆς Ἀντιοχέων Ἐκκλησίας ἐν τῇ πρὸς Ἐφεσίους ἐπιστολῇ καλεῖ τήν Θεοτόκον Μαρίαν Παρθένον. Προστίθησι δέ τάδε· «Τρία τινά ἔλαθον τόν ἄρχοντα τοῦ αἰῶνος τούτου, τουτέστι τόν Διάβολον· ἡ παρθενία Μαρίας, ὁ τοκετός Αὐτῆς καί ὁ θάνατος τοῦ Κυρίου». «Οὗτος ἐκυοφορήθη ἐκ Μαρίας κατ' οἰκονομίαν ἐκ σπέρματος μέν Δαυΐδ, πνεύματος δέ Ἁγίου...Καί ἔλαθε τόν ἄρχοντα τοῦ αἰῶνος τούτου ἡ παρθενία Μαρίας, ὁ τοκετός

Αὐτῆς, ὁμοίως καί ὁ θάνατος τοῦ Κυρίου». Ἄρα ὑπερφυσικῶς ἔτεκεν ἡ Θεοτόκος Μαρία, καί Παρθένος, ὡς ἦν, μετὰ τόκον διέμεινεν. Ἐντεῦθεν ὁ θεῖος οὗτος πατήρ τόν τοκετόν τοῦτον ὀνομάζει Μυστήριον, ἐπισυνάπτων τοῖς εἰρημένοις· «Τρία μυστήρια κραυγῆς, ἅτινα ἐν ἡσυχία ἐπράχθη, ἡμῖν δέ ἐφανερώθη».

Κατά τάς ἀρχάς δέ τοῦ Β΄ αἰῶνος καί ὁ Εἰρηναῖος, ἐπίσκοπος Λουγδούνων, ἀντιπολεμῶν πρός τούς τήν παρθενίαν τῆς Θεοτόκου πολεμοῦντας Θεοδοτίωνα, Ἀκύλαν κτλ. κηρύττει ἀπολύτως τήν Θεοτόκον Μαρίαν Παρθένον, λέγων· «Καθώς ἐκείνη (ἡ Εὐα) ἔχουσα μέν τόν Ἀδάμ, παρθένος δέ εἰσέτι ὑπάρχουσα... παρακούσασα, καί ἑαυτῇ καί παντί τῷ ἀνθρωπίνῳ γένει αἰτία ἐγένετο θανάτου, οὕτω καί ἡ Μαρία προωρισμένον μέν ἔχουσα ἄνδρα, παρθένος δέ οὔσα ὑπακούσασα, καί ἑαυτῇ καί παντί τῷ ἀνθρωπίνῳ γένει αἰτία ἐγένετο σωτηρίας». Καί πάλιν· «ὃ ἔδησεν ἡ Εὐα παρθένος δι' ἀπιστίαν, τοῦτο ἔλυσεν ἡ Παρθένος Μαρία διὰ τήν πίστιν». Καί πάλιν· «Ὡσπερ ἐκείνη (ἡ Εὐα) διὰ λόγου ἀγγέλου ἀπεχωρίσθη, ὥστε ἐκφεύγειν τόν Θεόν, ὡς παραβάσα τό ρῆμα αὐτοῦ, οὕτω καί αὕτη (ἡ Μαρία) δι' ἀγγελικοῦ λόγου εὐηγγελίσθη, ὥστε βαστάζειν τόν Θεόν, ὡς ὑπακούσασα τῷ ῥήματι Αὐτοῦ. Ἐκείνη μέν παρήκουσε τοῦ Θεοῦ, αὕτη δέ ἐπέισθη ὑπακοῦσαι τῷ Θεῷ, ὥστε τῆς παρθένου Εὐας ἡ Παρθένος Μαρία ἐγένετο συνήγορος». (Adver. Haeres III, c. 21 § 4 καί V, c, 19).

Ὁ δέ Ὀριγένης ὡσαύτως λέγει· «Αὕτη ἡ παρθένος Θεόν ἐγέννησε καί μήτηρ ἐγένετο, ἀλλά τήν παρθενίαν οὐκ ἀπέβαλεν». (ὁμιλ. Α΄. εἰς Ματθ.).

Καί ὁ Ἅγιος Ἐπιφάνιος (ἐν Αἰρέσ. ση΄) διακηρύττει τά ἑξῆς· «Τίς ποτε Μαρίαν εἰπών καί διερωτηθεῖς οὐχί τήν παρθένον προσέθετο;» Ὁ δέ Ἱερώνυμος, ἀκμάσας περί τά μέσα τοῦ Δ΄ αἰῶνος, κατά τοῦ αἰρετικοῦ Πελαγίου γράφων, λέγει· «Μόνος ὁ Χριστός τάς πύλας τῆς παρθενικῆς μήτρας ἠνέωξεν, αἱ καί ἑξῆς κεκλεισμέναι διέμειναν» (διάλογ. β΄).

Καί ὁ ἱερός Αὐγουστῖνος, ὡσαύτως περί τά μέσα τοῦ Δ΄ αἰῶνος, ἐδίδασκε τάδε· «Ἡ Μαρία τόν τύπον ἐν ἑαυτῇ τῆς Ἁγίας Ἐκκλησίας ἐνέδειξεν· ὡσπερ τόν Υἱόν γεννῶσα παρθένος διέμεινεν, οὕτως αὕτη ἐν παντί καιρῷ τά μέλη ἑαυτῆς γεννᾷ καί τῆς παρθενίας οὐ στέρεται». (De symbol. Ad Catech. Libr. IV, 1). Καί ἐν τῷ περὶ παρθενίας (κεφ. 4) ὁ αὐτός τά ἑξῆς· «Ἡ Παρθενία τῆς Μαρίας εἶναι τοσοῦτω μᾶλλον πολύτιμος καί κεχαριτωμένη, ὅσω εἶναι ἀφιερωμένη τῷ Θεῷ παρ' αὐτῆς τῆς Παρθένου πρό τῆς συλλήψεως αὐτῆς τοῦ Χριστοῦ. Τοῦτο δέ δείκνυται ἐκ τῶν λόγων αὐτῆς πρός τόν Ἄγγελον τόν εὐαγγελισάμενον αὐτῇ τήν σύλληψιν· «Πῶς ἔσται μοι τοῦτο, ἐπεὶ ἄνδρα οὐ γινώσκω;» Βεβαίως ἡ παρθένος δέν θά ὠμίλει οὕτως ἐάν αὕτη δέν εἶχε ὀριστικῶς ὑποσχεθῆ τῷ Θεῷ νά μείνη Παρθένος. Ἄλλ' ὡς τοῦτο ἦτο ἐναντίον τοῖς Ἰουδαϊκοῖς ἠθεσιν αὕτη ἐμνηστεύθη μετὰ ἀνδρός δικαίου, ὅστις ὤφειλεν οὐ μόνον νά σέβηται αὐτήν, ἀλλ' ἔτι νά καθιστᾷ καί τοῖς ἄλλοις

σεβαστόν ὅτι αὕτη ἀφιέρωσε τῷ Θεῷ». Ὁ δέ Τερτυλλιανός λέγει· «Εἰς παρθένον ἔτι τήν Εὐαν εἶχεν εἰσέλθῃ ὁ λόγος ὁ τῆς ζωῆς ποιητικός, ὥστε τό ἀπολεσθέν διά τοιούτου φύλου (τῆς γυναικός), διά τοῦ αὐτοῦ πάλιν φύλου νά ἀποκαταστηθῆ». De carne Christi cap. 17).

Ὁ Μέγας δέ καί Οὐρανοφάντωρ Βασίλειος, ὄχι μόνον Παρθένον, ἀλλά καί ἀειπάρθενον κηρύττει τήν Θεοτόκον, λέγων ἐν τῷ εἰς τήν Γέννησιν τοῦ Χριστοῦ λόγῳ ὅτι «οὐκ ἐπαύσατό ποτε παρθένος εἶναι ἡ Θεοτόκος», καί διατρανῶν ὅτι οὐδέ εἶναι δυνατόν τά ὧτα τῶν φιλοχρίστων νά καταδεχθῶσαι νάκούσωσι τό ἐναντίον· «Διά τό μή καταδέχεσθαι τῶν φιλοχρίστων τήν ἀκοήν, ὅτι ποτέ ἐπαύσατο εἶναι παρθένος ἡ Θεοτόκος, ἐκείνας ἡγοῦμαι τάς μαρτυρίας αὐτάρκεις».

Καί ὁ χρυσοῦς τήν γλῶτταν Ἰωάννης ἐν τῷ εἰς τόν Εὐαγγελισμόν λόγῳ (πθ'), πρὸς τήν Παρθένον ἀποτεινόμενος, λέγει· «Εὗρες νυμφίον φυλάσσοντά σου τήν παρθενίαν». Καί ἀλλαχοῦ «Δέσποιναν ἀγίαν καί ἀειπαρθένον» τήν Θεοτόκον καλεῖ (ὁμιλ. LXII τομ. VI). Καί πάλιν· «Θεοτόκον καί ἀειπαρθένον Μαρίαν» (ὁμιλ. CXI τόμ.V).

Κύριλλος ὁ Ἀλεξανδρείας «ἀπειρόζυγον δάμαλιν» καλεῖ τήν Παρθένον. Καί ὁ ἅγιος Ἀθανάσιος ὁ μέγας, περί τῆς Παναγίας Παρθένου λαλῶν, λέγει· «Διό καί Παρθενομήτωρ, ὡς Θεοτόκος, ἡ ἀγία Παρθένος» (τόμ. II σελ. 34).

Καί αὐτός δέ ὁ Ἀρεοπαγίτης Διονύσιος ἐν τῷ περί οὐρανίου Ἱεραρχίας (IV σελ. 49) «Θεομήτορα τήν Παναγίαν Παρθένον» καλεῖ. Ὁ δέ Γρηγόριος (ἐν ταῖς συζητήσεσι πρὸς Ἰουδαῖον) «ἀείπαιδα καί Θεοτόκον» τήν Μαρίαν ὀνομάζει. Καί ὁ Καισάριος ἐν διαλόγῳ (ἐρωτήσῃ XX) λέγει· «ἡ θεανδρική τοῦ λόγου ἐκ τῆς ἀείπαιδος Μαρίας προέλευσις». Καί Τίτος ὁ Βόστρων «πανάμωμον» τήν ὄντως πανάμωμον ἀποκαλεῖ.

Αὐτή ἡ Ἐκκλησία τέλος εἰς ἀρχαιοτάτας αὐτῆς ᾠδὰς ὑμνεῖ τὴν Παναγίαν Παρθένον Μαρίαν, ὡς θεοτόκον, θεογεννήτριαν, ἀειπαρθένον, θεομήτορα, παρθενομήτορα, ἀπειρόγαμον μητέρα, ἄγαμον νύμφην, μητροπάρθενον, φασφόρον, ναόν ἔμψυχον, ἀνύμφευτον νύμφην, ἀγνείας θησαύρισμα, χώραν ἀνήροτον, σκηνήν ἐπουράνιον. Συνελέξαμεν δέ πλέον τῶν ἑκατὸν τιμητικῶν ἐπιθέτων τῆς Θεοτόκου ἐκφραστικῶν τοῦ περὶ τῆς ἀειπαρθενίας Αὐτῆς φρονήματος τῆς ἁγίας ἡμῶν ἐκκλησίας. Πολλὰ δέ τούτων εὐρίσκονται καὶ ἐν τοῖς συγγράμμασι ἀρχαίων τῆς Ἐκκλησίας Πατέρων. Ἡ ὑμνωδία ἄλλως τῆς ἁγίας ἡμῶν Ἐκκλησίας ἐκφράζει τὸ στερρόν τῆς καθόλου ἐκκλησίας φρόνημα τὸ ἐπικρατήσαν ἐν αὐτῇ ἀπὸ τῶν πρώτων αἰώνων καὶ μέχρις ἡμῶν διασωθέν. Ἐκεῖ δέ ὅπου λαλεῖ ἡ οἰκουμενικὴ ἐκκλησία σιγησάτω πᾶσα γλῶσσα βροτεία· διότι ὅταν ὁμιλῇ ἡ ἐκκλησία, ὁμιλεῖ τὸ πνεῦμα τοῦ Θεοῦ τὸ ἅγιον· ὁ δέ τῇ ἐκκλησίᾳ ἀντιλέγων τῷ Πνεύματι τῷ ἁγίῳ ἀντιλέγει.

Ἀντιλέγουσι δέ τῷ ὄντι τῷ Πνεύματι τῷ ἁγίῳ οἱ τὴν ἀειπαρθενίαν τῆς Θεοτόκου ἀρνούμενοι, ὡς ἀρνούμενοι, αὐτὴν τὴν ἀλήθειαν, ἣν καὶ διὰ τῶν κατὰ τόπους καὶ καιροῦς θεοφόρων Πατέρων καὶ διὰ αὐτῶν τῶν Οἰκουμενικῶν Συνόδων ἡ Ἐκκλησία ἐκύρωσεν ὡς παράδοσιν ἁγίαν καὶ ἀποστολικὴν πάντοτε, πανταχοῦ καὶ ὑπὸ πάντων τῶν εὐσεβῶν καὶ ὀρθοδόξων παραδεδεγμένην. Αὐτὴ ἡ Α΄ Οἰκουμενικὴ Σύνοδος, ἡ ἐν Νικαίᾳ συγκροτηθεῖσα, διακηρύττει φαιινῶς τὴν ἀειπαρθενίαν τῆς Ὑπεραγίας Θεοτόκου ἐν αὐτῷ τῷ Συμβόλῳ τῆς Πίστεως, λέγουσα περὶ τῆς σαρκώσεως τοῦ Χριστοῦ καὶ τῆς θείας ἐναναθρωπήσεως, ὅτι ἐγένετο «ἐκ Πνεύματος Ἁγίου καὶ Μαρίας τῆς Παρθένου». Ἡ ἐπίσημος δέ αὕτη ἀνακήρυξις τῆς παρθενίας τῆς Θεοτόκου ὑπὸ Οἰκουμενικῆς Συνόδου ἐκφράζει τὸ πνεῦμα τῆς καθόλου Ἐκκλησίας ἀπὸ τῶν ἀποστολικῶν χρόνων. Οὐχ ἦττον τὸ δόγμα τοῦτο καὶ οἰκουμενικαὶ καὶ τοπικαὶ καὶ ἐπαρχιακοὶ Σύνοδοι ὡς δόγμα πίστεως ἀπαράβατον ἐπέκυρωσαν. Ἡ ΣΤ΄ μάλιστα οἰκουμενικὴ Σύνοδος μακρόν ποιεῖται λόγον περὶ τῆς παρθενίας καὶ ἀειπαρθενίας τῆς Θεοτόκου (ἐν πράξει ια΄) καὶ κηρύττει τὴν Θεοτόκον παρθένον πρό τόκου καὶ ἐν τόκῳ καὶ μετὰ τόκον. Ὅμοίως καὶ ἐν τῷ Α΄ κανόνι ἡ Σύνοδος αὕτη ἀνομολογεῖ τὴν Θεοτόκον ἀειπάρθενον, κηρύττουσα ἕνα Χριστόν, τὸν υἱὸν τοῦ Θεοῦ σαρκωθέντα καὶ τὴν αὐτόν τεκοῦσαν ἀσπόρως ἀειπάρθενον, κυρίως καὶ κατ' ἀλήθειαν Θεοτόκον. Ἡ δέ ἐν Τρούλλῳ Σύνοδος καλεῖ τὴν παρθένον «ἄχραντον παρθενομήτορα» (ἐν Κανόνι LXXIX).

Πᾶσαι αὗται αἱ μαρτυρίαι τῶν Ἁγίων Πατέρων καὶ τῶν Οἰκουμενικῶν Συνόδων, τῶν διατηρησασῶν ἀναλοίωτον τὴν ἱεράν ἀποστολικὴν παράδοσιν, εἰσὶν ἱκαναὶ ὅπως πείσωσι καὶ πληροφορήσωσι πάντας τοὺς πιστεύοντας ἐν καθαρᾷ καρδίᾳ εἰς τὰς ἀληθείας τῆς Ἐκκλησίας. Οὐχ ἦττον τὴν ἀλήθειαν καὶ τὸ κῦρος τῆς ἀληθείας τῶν οἰκουμενικῶν συνόδων δέχεται οὐ μόνον ἡ Δυτικὴ ἐκκλησία ἀλλὰ καὶ αὐτὴ ἡ

Άγγλικανική. Ἐπί τοῦ κύρους δέ τούτου στηριζόμενοι καί μεγάλοι ἄνδρες τῆς Ἀγγλικανικῆς ἐκκλησίας ἀποδέχονται τήν ἀειπαρθενίαν τῆς Θεοτόκου. Οὕτως ὁ Νέλσον λέγει· «Τό ἰδίως ἔξοχον καί ἀσύγκριτον προνόμιον ἐκείνης τῆς μητρός, ἡ ὀφειλομένη ἐξαίρετος τιμή καί προσκύνησις εἰς ἐκεῖνον τόν υἱόν, ἥτις παρ' αὐτῆς πάντοτε προσηνέχθη αὐτῷ, τό σέβας πρός ἐκεῖνο τό Ἅγιον Πνεῦμα τό ἐπισκιάσαν αὐτήν, ἡ υἱική ἀγαθότης καί εὐσέβεια τοῦ Ἰωσήφ, ὧτινι ἐδόθη ὡς νύμφη, ἐπληροφόρησαν τήν Ἐκκλησίαν τοῦ Θεοῦ καθ' ὅλους τούς αἰῶνας, ὥστε νά πιστεύσῃ ὅτι αὕτη (ἡ Θεοτόκος) εἰσέτι ἐξακολουθεῖ οὔσα εἰς τήν ἰδίαν Παρθενίαν. Καί λοιπόν ἡμεῖς ἔχομεν χρέος νά ὁμολογῶμεν Αὐτήν Παρθένον Μαρίαν» (Nelsons Fest. London 1732 pag. 172).

Καί ὁ John Pearson λέγει: «Ὅταν λέγηται· «ἐγώ πιστεύω εἰς τόν Ἰησοῦ Χριστόν τόν γεννηθέντα ἐκ τῆς παρθένου Μαρίας», διά τούτου πρέπει νά ἐννοῶμεν τόσον· «ἐγώ συνομολογῶ τοῦτο, ὡς ἀληθεστάτην καί ἀλανθαστοτάτην ἀλήθειαν, ἡγουν ὅτι ὑπῆρξε γυνή τις ὀνόματι Μαρία, νύμφη τοῦ Ἰωσήφ τοῦ ἐκ Ναζαρέτ, ἥτις πρό καί μετά τά νυμφεῖα ὑπῆρξε καθαρά καί ἄμωμος Παρθένος, καί ἐνῶ ἦτο καί ἠκολούθει νά εἶναι εἰς τοιαύτην παρθενίαν, συνέλαβε, διά τῆς ἀμέσου τοῦ Ἁγίου Πνεύματος ἐνεργείας, ἐν τῇ μήτρᾳ αὐτῆς τόν μονογενῆ Υἱόν τοῦ Θεοῦ· καί μετά τόν φυσικόν τῶν ἄλλων γυναικῶν καιρόν, ἐγέννησεν αὐτόν, ὡς πρωτότοκον αὐτῆς Υἱόν, ἀκολουθοῦσα εἰσέτι νά εἶναι ὁποῖα καθαρωτάτη καί μόνη ἄμωμος παρθένος». (Παράβλ. Καί Ἐπιστολμ. Διατριβή ἥτοι ἀνασκευή τῆς ὑπό τοῦ Κ. Ἀλβέρτου ἀπαντήσεως ὑπέρ τῆς ἀειπαρθενίας τῆς Θεοτόκου Μαρίας ὑπό Ἀρσένη Παύδη. Κέρκυρα 1850).

Οὕτω λοιπόν καί διά τῶν Ἁγίων Συνόδων καί διά τῶν Θεοφόρων Πατέρων καί διά τῆς ἐν γένει ἀποστολικῆς καί Ἐκκλησιαστικῆς παραδόσεως, καθώς καί διά τῆς μαρτυρίας αὐθεντικοῦ κύρους ἀνδρῶν ἀλλοδόξων, ἐπικυροῦται καί ἐπιστηρίζεται τό ἐδραῖον καί ἀκλόνητον τῆς ἀγίας ἡμῶν Ἐκκλησίας δόγμα περί τῆς ἀειπαρθενίας τῆς Παναχράντου καί Παναμώμου τοῦ Κυρίου ἡμῶν Μητρός.

Εἰς ἐπισφράγισιν τῶν ὄσων περί τῆς ἀειπαρθενίας τῆς παναγίας Μητρός τοῦ Κυρίου εἴπομεν, παραθέτομεν ἐνταῦθα καί τά θαυμάσια ταῦτα ῥήματα τοῦ Μεγάλου Φωτίου, ἅτινα ἔγραψε «Γρηγορίῳ τῷ παρακανδιδάτῳ, αἰτησαμένῳ λύσιν ἀπορίας».

«Ὁ ἀσπασμός ἄνωθεν· ἡ σύλληψις ἄσπορος, κήσις ἄφραστος, ὠδῖνες ἀλόχευτοι· σφραγίς τῆς παρθενίας, ἡ τῶν ὠδῖνων διάλυσις, (ὁ γάρ τόκος ἄφθορος καί ἡ τεκοῦσα παρθένος καί μετά γέννησιν). Ὁ Θεός ἐν σαρκί τό τικτόμενον· χορός ἀγγέλων ἄσμα τό θαῦμα ποιούμενοι· ἔνθα τοσοῦτων καί τηλικούτων συνδρομῆν, πῶς ἂν τις διαμφισβητήσειε, κἄν πάντα ἀσεβεῖν ἔθετο μελέτην, ὅτι μή οὐχί παρθένος ἡ παρθένος καί μέχρι τέλους διέμεινεν; Εἰ δέ τό «οὐκ ἐγίνωσκεν αὐτήν,

ἕως οὗ ἔτεκε τὸν υἱὸν αὐτῆς τὸν πρωτότοκον», ὑπόθεσιν βλασφημίας ἑαυτοῖς τινες ἀνευρίσκουσιν, ἴστωσαν, ὡς ἡ τῶν ἀχράντων λογίων ἀλήθεια τὸ μὲν παράδοξον καὶ ὑπερφυές καὶ ὑπὲρ κατάληψιν ἠβουλήθη παραστήσαι, ὅπερ ἐστὶ τόκος ἄνευ ἀνδρός ἐπιγνώσεως· τὸ δὲ μετὰ ταῦτα νοεῖν κατέλιπεν ὡς ἀκόλουθον. Τὸ γὰρ τὴν ἐν τόκῳ παρθενεύουσιν καὶ τὸ λοιπὸν διὰ βίου παρθενεύειν, οὔτε καινὸν ὅλως ἢ παράδοξον, ἀλλὰ καὶ τοῖς προηγιασμένοις ἐξ ἀναγκαίου μᾶλλον ἐπόμενον. Ἄλλως τε δὲ καὶ τῶν Ἰουδαίων τέως ἐπιστομίζειν ἔγνω τὸ βλάσφημον, οἱ ἐκ πορνείας τὸν ἄσπορον τόκον διέσυρον· διὸ καὶ πρὸς τὴν ἐκείνων ἴσταται κακόνοιαν, δι' ὧν τρανοῖ καὶ ἀνακηρύττει τῆς τεκούσης τὸ ἀνέπαφον. Κἀκεῖνο δὲ συνιέτωσαν, ὅτι μηδ' αὐτὰς τὰς λέξεις, ἐξ ὧν οἱ θεῖοι χρησμοί, συνιέναι ἠβουλήθησαν· εἰ γὰρ ἂν τὸ «Ἔως» κατέμαθον ἐνίοτε μὲν πρὸς ἀντιδιαστολὴν τοῦ ἐφεξῆς χρόνου παραλαμβανόμενον, ἐνίοτε δὲ ἐπὶ δηλώσει μεγάλων μὲν ἔργων καὶ θεοπρεπῶν· καθάπερ καὶ νῦν, οὐ τὴν πρὸς ἀντιδιαστολὴν ἑτέρου χρόνου τινός, ἀλλὰ καὶ τούναντίον εἰς ὑποδήλωσιν ἀπεράντου διαστήματος. Καὶ ἀνά χεῖρα τὰ παραδείγματα· «Ἀνατελεῖ γὰρ ἐν ταῖς ἡμέραις αὐτοῦ δικαιοσύνη καὶ πλῆθος εἰρήνης, ἕως οὗ ἀνταναιρεθῆ ἡ σελήνη» καὶ, «Κάθου ἐκ δεξιῶν μου (ἀνάγραπτός ἐστὶν ὁ Πατήρ λέγων τῷ Υἱῷ) ἕως ἂν θῶ τοὺς ἐχθρούς σου ὑποπόδιον τῶν ποδῶν σου» καὶ, «Ἰδού, ἐγὼ μεθ' ὑμῶν εἰμι (πάλιν ὁ Σωτὴρ τοῖς μαθηταῖς φησιν) ἕως τῆς συντελείας τοῦ αἰῶνος». Καὶ δῆλον ὡς ἐνταῦθα τὸ ἕως οὗ χρονικὸν τι μεθόριον καὶ πέρασ παρεισάγει, μέγεθος δὲ θείων πραγμάτων ἢ λέξις συμπαραδηλοῦσα εἰς ἀπεριόριστον παράτασιν τὸν νοῦν τῶν ἐντυγχανόντων ἀναπέμπει. Οὐ μόνον δέ, ἀλλὰ καὶ τρίτον ἐστὶν ἰδεῖν αὐτοῦ σημαίνον, δι' οὗ μέγα μὲν καὶ ὑπέρογκον οὐδὲν ὑποδηλοῦται, ἀπλῶς δὲ τὸ ἐναντίον τοῦ προτέρου ἕως διασημαίνεται· ὡς τὸ, «Οὐκ ἀνέστρεψε πρὸς τὸν Νῶε ἢ περιστερά, ἕως τοῦ καταξηρανθῆναι τὴν γῆν» καὶ, «Ἔως ἂν καταγηράσητε, (ἀλλαχοῦ φησιν) ἐγὼ εἰμι ὁ Θεός»· καὶ ἄλλα μυρία, δι' ὧν εὐδηλον καὶ τοῖς λίαν ἐθελοκωφοῦσι καθίσταται, ὡς ἀντὶ τοῦ διηνεκῶς καὶ εἰς τὸν αἰῶνα ἢ λέξις παραλαμβάνεται. Ὅταν οὖν δεῖξωσιν οἱ πάντα θρασεῖς, μετὰ τὴν τῆς σελήνης ἀναίρεσιν, τὴν τοῦ Χριστοῦ καὶ Θεοῦ ἡμῶν δικαιοσύνην εἰς τὸ μή ὄν καταδύουσιν, καὶ τὸ πλῆθος αὐτοῦ τῆς εἰρήνης μειούμενον, καὶ εἰς ἐχθραν διαχεόμενον· καὶ μετὰ γε τὸ ὑποτεθεικένει τοὺς ἐχθρούς αὐτοῦ ὑπὸ τοὺς πόδας αὐτοῦ, τῆς δεξιῶν καθέδρας τοῦ Πατρὸς παρακινούμενον· (τόδε τὸ βλάσφημον εἰς τὰς τῶν ἀναισχυντούντων κεφαλὰς·) εἶτα δὲ καὶ μετὰ τὴν συντέλειαν τοῦ αἰῶνος, ὅτε μᾶλλον τοῖς μαθηταῖς ἢ οἰκείωσις, αὐτῶν ἀφιστάμενον· καὶ ἐπειδὴν καταγηράσωσιν οἱ τότε ἄνθρωποι, μηκέτι ὄντα τὸν Θεόν· εἰ βούλει δέ, καὶ τὴν περιστεράν μετὰ τὸ ξηρανθῆναι τὴν γῆν πρὸς τὸν Νῶε ἀναστρέψασαν, τότε διαπορεῖτωσαν, καὶ εἰ μετὰ τὸν ἄρρητον καὶ παρθένιον τόκον, ἀνδρός ὁμιλίαν ἢ παρθένος ἐμελέτησεν. Εἰδέ μή κατ' ἐντολήν ἔγραφον, πλείους ἂν, Θεοῦ διδόντος, τὰς ἀποδείξεις σοι παρεθέμεθα· ἀλλ'

ίκανά καί ταῦτα οἷς μή μετά τῆς ἀγνοίας καί ἡ διάνοια προσαπώλετο.»

Πηγή: agiazoni.gr